Tich• & spol

DATABÁZA DIVADELNÝCH HIER

AUTORSKÉ PRÁVA NA HRY SÚ VYHRADENÉ. ŽIADEN TEXT NESMIE BYŤ POUŽITÝ NA ĎALŠIE ŠÍRENIE BEZ PREDCHÁDZAJÚCEHO PÍSOMNÉHO SÚHLASU AUTORA.

All right reserved.

Vynechali sme niektoré strany a v prípade, že chcete s textom pracovať a ďalej ho šíriť, ozvite sa nám, prosím mailom: tichoaspol@gmail.com***. Ďakujeme za pochopenie.***

RODINNÉ BLUES

Iveta Horváthová - Škripková

MATKA
OTEC
DCÉRA
SYN

1. MATKINO BLUES

I. obraz.

Matka v posteli. Stolná lampa svieti.
Vedľa nej ležia jej veľké deti. Deti sú nahé. Prikrýva ich. Všetci spia, okrem matky.

Matka: Ráno bývalo všetko ľahké a krásne. Dvakrát dve oči zavesené na mne.
Spávali sme spolu v posteli, keď ocko nebol doma. Zabúdal, kde je doma.
Ráno som sa cítila dôležitá. Áno. Ten pocit! Pohľad na malé telíčka.

Keď si ty i ty, keď sme my traja obývali tie časy a túto posteľ.

A boli letá len pre vaše čapaté nosy a rozbité kolená, pofúkame, pofúkame.
A boli jesene len pre široko balené plienky a rozprávkové knižky.
A zimy s bublinami a cikaním do vani a čo bývalo na jar?

(dcére)
Jáj! Viem, vtedy začalo obdobie detských ťapiek na skle.
Sklo na dverách sa rozpadlo na tvojej hlave. Štyri štichy a toľko krvi!
Museli sme tepovať koberce. Bože, to bolo strachu. Bude škaredá. Nevydá sa.

(synovi)
Tento lakeť. Rozdrvil si si ho na telocviku. Odvtedy máme čosi navyše.
Laktík plný klincov. Už si nikdy nechytíš ucho na druhej strane hlavy.
Kúpila som si plavky, aby sme chodili plávať. Plávanie je dobré na všetko.

Keď deti boli malé, žiadalo sa mi, aby boli veľké. Konečne.
Dnes sú veľké, a nechcem nič iné, len aby boli opäť v malých telíčkach.
V mojej posteli, v strede sveta, kde nebolo úzkosti, ožívali sme ráno čo ráno.

Matka si ľahne, zakryje sa. Potichu mrmle.

Dvadsaťpäť rokov Šunka Tmavé Rožky Mlieko Cereálne Mušličky Dvadsaťpäť rokov Jogurty Párky Čajíky a Desiatky a Buchty Rezníky Rok Deň Neviem Už si nespomeniem... (deťom) Končíme.

Žena si ľahne a zhasne svetlo. Deti prekvapene vstanú, pozrú na ňu a odídu.

II. obraz.

Vchádza muž. Zasvieti svetlo. Vyzlieka sa zo saka, oblieka si pyžamo. Díva sa na ženu.
Sako hodí na zem.

Otec: Viem, už je skoro ráno. Pozri sa na to inak, drahá.
Tvoj dobrý muž prestal hrať karty, celkom mu to išlo, mohol hrať, ale..

Tvoj dobrý muž sa vrátil domov.
A ty sa ani neusmeješ? Nerozmyslíš si to? Nebudeš k nemu dobrá?

Žena sa nepohne. Muž si na ňu ľahne.

Otec: Nič? Trochu radosti? Nemilovali sme sa dva týždne.
Nebaví ťa to so mnou? S kým ťa to baví?

Žena sa nepohne. Muž sa otočí nabok.

Otec: Bože, tak mi otvorene povedz, že niekoho máš!?
Pochopím to. Pochopím všetko. Nikto nie je ideálny. Ani ja.

Žena sa nepohne.

Otec: Nezhasnem, čakám. Nemôžeš ma predsa nechať takto.
Potrebujem ťa. Už ma nechceš? Rozmyslela si si to? Teraz? Po toľkých rokoch?
A čo deti? Sú veľké, ale predsa, ako im to vysvetlíš? Jasné, jasné.
Pochopím všetko, len mi povedz, prečo ma nechceš?
Ak máš frajera, tak ťa zabijem.
Neprežijem, ak na týchto vankúšoch ležal tvoj mladý zajačik.

Žena sa nepohne. Muž sa na ňu znovu položí, skúša, chce, aby sa pohla. Znechutene sa vráti na svoju stranu. Žena sa nehýbe.

Otec: Ešte si nevyhrala, starenka. Čo ráno? Čo keď ma to chytí znova?

Tma.

III. obraz.

Žena leží v posteli. Nespí. Jemne sa kolíše. Počuje hudbu. Usmieva sa. Na ušiach má slúchadlá. Vedľa nej sa čosi pohne. Vchádza dcéra. Žena privrie oči a nehne sa. Dcéra začne robiť grimasy. Po chvíli sa vzdá.

Dcéra: Si chorá? Ako môžeš byť chorá, keď ti včera nič nebolo?
Otec čosi potrebuje. Ponožky, tuším. Nie, tlakomer.
Kde si dala tlakomer? Dobre, nájdeme ho, nemá nožičky.

(po chvíli)
Bolí ťa niečo, máti? Nič si nevravela. Behala si ako srna.
Nahnevala som ťa? Čím zase?
Kristepane, tak som smrdela cigaretami! Všetci okolo mňa fajčia!

(po chvíli)
Neznášam, keď sa takto tváriš. Čo som spravila?
Prečo mlčíš? Prečo ležíš? Prečo to robíš?
Otec..? Večer som nič nepočula. Neručal na teba.

(po chvíli)
Dobre, nespravím si dredy! To chceš počuť?
Dobre, pôjdem za matikárkou, aby mi dala ešte šancu.
Neprepadnem, vieme, nie som sprostá. Dobre?

(po chvíli)
Super, nedám si dnes svetrík s výstrihom po pupok.
Super, skúsim si upratať, vysajem prach aj pod posteľou.
Super, môj Leo nie je díler, prisahám! To by som ti nespravila.

Ešte som s ním nespala, a poznáme sa už tri týždne! No..?

(po chvíli)
Do riti, do riti! Zavolám brata, nemám na to nervy.

(odchádza, volá na otca)
Je chorá. Určite je chorá. Netráp sa, nebude to nič strašné. Zvládneme.

(pre seba, chytá ju za čelo)
Nevyzeráš chorá, psychosomatické to bude. Všetko je psychosomatické.
Čo zase prekrývaš, mami?! Netráp ma!
Boha, boha! Čo som komu spravila, že toto musím riešiť.

Vráti sa nervózne. Položí vedľa nej dva mobily.

Dcéra: Orange a T com. Keby niečo...

Vezme matke slúchadlá. Počúva, čo počúva. Usmeje sa.

Dcéra: Zavolám do tvojej práce. Poviem, že ti nie je dobre, okey?
Odkiaľ máš túto hudbu? Pustím ti rádio. Polež si, to ti radšej nepoviem. Pá.

Vezme si slúchadlá. Pustí rádio, naladí správy. Po chvíli správy zmiznú, a počuje tú istú muziku ako počula v slúchadlách. Prekvapene zastane.

Dcéra: Všetci sme sa zbláznili.

Odchádza. Mama za ňou pozrie. V posteli sa čosi pohne.
Tma.

IV. obraz.

Matka leží v posteli. Jemne sa kolíše, na ušiach má slúchadlá. Telefón zvoní. Matka na neho pozrie, telefón prestane vyzváňať svoj signál, zaznie hudba zo slúchadiel. Vedľa matky sa čosi hýbe. Zbadáme malú bielu nohu. Prichádza syn. Matka rýchlo prekryje nohu. Znehybnie.

Syn: Ahoj, mami. Aha! Tvoj syn je tu. Čo je? Stalo sa niečo? Sestra je zúfalá.
Letím sem z brigády kvôli tebe. Stále si hľadám prácu. Nebavíš sa so mnou?

(po chvíli)
Mami, ale toto je dosť nezodpovedné správanie, povedal by som.
Mami, tvoj muž je nasratý, nemusím ti to viac opakovať.
Mami, prepáč, ani ja nemám čas na, jemne povedané, vrtochy.

(po chvíli)
Keby si spala dvadsaťštyri hodín v kuse, chápem, si unavená. Môže byť.
Ibaže ty si svieža od rána. A od rána, si sa taká svieža, nepohla z postele!
Pochop, že nás to trápi. Teba by to netrápilo, keby sme sa takto divne chovali?

(po chvíli)
Možno by si mala ísť na chvíľu do kúpeľov, oddýchnuť si. Relaxovať.
Možno by ste si s otcom mohli kúpiť pobyt na horách, pohyb na vzduchu...
No, je to zázrak. A čo more? Nechcela si vidieť more? NO?

(po chvíli)
Navrhni otcovi niečo sama, aj ty, nemusí byť taký dominantný, i keď platí.
Môžeš to povedať mne, kam chceš ísť, mami, čo chceš, ostane to medzi nami.
Fajn, nemám peniaze, ale ten zájazd ti kúpim! Kde ti bude dobre, povedz?

(po chvíli)
Mami, mám nápad! Spravíme pokus!
Pomaly dáme dole perinu, položíme nožičky na zem a pokúsime sa vstať.
Bola si na WC? Najvyšší čas ísť na WC, mamička!

Chytí perinu, matka ho nečakane prudko schytí za ruku. Naťahujú sa. Zápas sa stupňuje. Syn chce matku zdvihnúť s postele, ona nechce. Hudba zo slúchadiel znie intenzívnejšie, rovnako mobil sa chveje a zvoní tou hudbou. Syn zdvihne matku s perinou. Čosi ktosi rýchlo skočí za posteľ. Syn sa krúti s matkou v náručí, vyzerá to ako divný tanec. Vstúpi dcéra a otec. Pozerajú sa na nich.
Syn sa pokĺzne, pomaly padá, matka spadne do postele. Obidvaja zhlboka dýchajú.

Otec: Ústav, deti moje, ústav.

Dcéra: Otec!

Syn: Pauza. Všetci ju potrebujeme.

Odchádzajú. Matka si dá slúchadlá. Zaznie hudba. Matka sa usmieva. Rýchlo a opatrne vchádza dcéra a nesie v ruke nádobu. Hudba prestane. Dcéra spraví sprisahaneckú grimasu a strčí nádobu pod posteľ.

Dcéra: Keby ti bolo treba...

Otec: (mimo obraz, kričí) Nevidel si si sestru? Maláááá!

Syn: (mimo obraz, zlostne) Do zadku, kde by bola, otec?! Len tu, tu bude.

Dcéra rýchlo vybehne preč. Čosi/ktosi vkĺzne do postele k matke. Matka ho prikryje a pritúli sa k perine. Tma.

V. obraz.

Matka leží v posteli. Jemne sa kolíše, na ušiach má slúchadlá. Hudba potichu. Zazvoní dlho mobil. Vchádza syn. Nepozrie na matku. Vezme mobil. Vzápätí zazvoní druhý mobil. Vchádza dcéra. Vezme ho tiež. Z mobilov znie hudba. Matka sa na deti nepozrie.

Syn: Mamin mobil, počúvam.

Dcéra: Voláte mamu? Tu je jej dcéra.

Vchádza otec. Drží mobil.

Otec: Niekto volal z matkinho mobilu.

Syn, dcéra: Kto?

Matka: Nikto.

Syn: Aj tento zvonil.

Dcéra: (mobil znovu zazvoní) To isté. (zdvihne ho) Áno?

Syn: (mobil znovu zazvoní, priloží si ho) Haló, kto je tam?

Matka: Nikto.

Syn: Pohla perami. Videla si?

Dcéra: Nerozumela som jej. Vy ste rozumeli?

Matka: Nikdy.

Otec: Volaj späť na to číslo. A nenamýšľajte si. To nám nepomôže.

Matka: Nič. A nikto.

Syn: (do mobilu) Haló, zavolajte neskôr.

Dcéra: (do mobilu) Teraz sa to nehodí, verte mi. Zložím.

Otec: Nič sa mi neukazuje.

Matka: Ani slovo. Nikdy.

Dcéra: Počuli ste? Zase! Išlo to z mobilu alebo od nej?

Syn: Hovorí s nami? Áno, mami, pohni sa, ak hovoríš.

Dcéra: Pohla sa. Viem. Nehovorí, píska. Počúvaj.

Syn: No iste. Píska.

V mobiloch sa ozýva piskot. Pozrú na seba. Na matku.

Otec: Prerušené spojenie. Nijaká záhada, trkvasi. Mobily nezazvonia samé od seba.

Dcéra: Možno nám chce niečo povedať.

Syn: Cez mobily?

Otec: Kurva, prečo by sme sa mali porozprávať priamo, medzi štyrmi očami, keď máme mobily!?

Matka: Ďakujem. Načo.

Dcéra: Vidíš, zase to čudné echo. Tak sa snažme!

Syn: (neochotne) Hej, príjem.

Otec: Ja sa proste neviem hrať, že ju nevidím, keď ju do piči vidím. A mlčí.

Matka: Nepýtam sa. Kto sa pýta, dvíha hlas.

Dcéra: To ste museli počuť a vidieť! Súvislý chrapot. Snažte sa, chlapi! Haló, mami, počúvame.

Syn: Môžeme aj takto.

Otec: Ja nemôžem! Zabite ma, ale nemôžem! Nebudem komunikovať s vlastnou ženou, ktorá sa vyvaľuje rovno predo mnou v posteli, cez tohto debila!

Hodí mobil do kúta a odíde. Deti si priložia mobily. Zaznie hudba. Deti urobia nesúhlasnú grimasu, ale počúvajú.

Dcéra: Áno, mami?

Syn: Okey. za to nič nedáme.

Matka: Čo je to? Nevidieť to, nepočuť, ale je tu? Stále je s nami.

Dcéra: Áno, mami? Počul si niečo? Bože!

Syn: (sestre) Ja sa snažím, nestíham nič.

Matka: Ticho. Počujete?
Môžem mu povedať, čo chcem. Nepochybuje o mne. Nepoučuje ma.
Hovorím mu veci, čo nikdy zo seba von nedostanem. Ani keď sa opijem.
Dýcham pravidelne, a cítim, že s každým vdychom zjem viac ticha.
Moje slová sa tichom kĺžu ako slina, spolu strávime príjemné chvíle.

Dcéra: Nerozumiem jej.

Syn: Ťažko dýcha. Zostarla.

Dcéra: Možno s tým sa nevie zmieriť.

Matka: (chce sa dotknúť detí, posadí sa)
Tak ešte raz ťa učešem strapáčik
Tak ešte raz ťa okúpem špindík
Tak ešte raz sa ťa dotknem moja
Budeme spolu ležkať dokým nás neporežú slová

Dcéra: Ak som to spustila ja, tak sorry. Však zase, povedzme si, mami, neprežívaj, nič sa nestalo. Môžeš mi veriť, poznáš ten vtip, jediné pevné, čo sa oplatí mať medzi nohami, je motorka. (smeje sa)

Brat: (smiech) Takto sa rozpráva s mamičkou?

Matka vytiahne hrebeň. Priťahuje deti k sebe. Sadajú si na posteľ.

Matka: Takí ste hlúpučkí.

Matka ich češe. Robí im cestičku na hlave.

Dcéra: Snažím sa pochopiť tie tvoje raňajky. Radšej by som prespala celé ráno. Jedlo pripravujeme celé hodiny a zjeme za pár minút. A potom riady. Pomáham ti, lebo sa to patrí. Nenávidím raňajky.

Syn: Už dávno nám ráno nechutí jesť,ja mám stiahnutý žalúdok, sestra drží diétu, aby nebola ako vagón. Ráno sa treba vraj najesť, kto to povedal, aký mudrc? Dôležitejšie je nebyť nervózny.

Dcéra: A nerob mi praženicu s paradajkami!
Z pomarančového džúsu mám ekzém, zabudla si?!
Bazalku neznášam, a dávaš ju všade.

Syn: Pohoda, to sa v tejto rodine nenosí, to sa ti nepodarilo zariadiť. Odkedy žijem sám, neraňajkujem a nikdy nebudem, mama! Super pocit.

Dcéra: Každá sušienka má v sebe smrtiace Éčka! Napchávaš nás tým odmalička!

Syn: A už mi nekupuj zelený čaj! Ani na nedeľu! Nerobím si ho!
Vždy ho niekomu darujem. Celé roky sme brali ohľad na teba.
Nedonútiš ma prísť na raňajky, ani na olovrant. Načo je to, aby ti bolo fajn?

Dcéra: Máti, skús pochopiť, už nepotrebujem nič od teba. Ani na raňajky!

Vchádza otec.
Matka postrapatí deti, ľahne do postele. Hudba prestane.

Otec: (na matku, prísne) Uvedomuješ si, čo robíš!? Ničíš nás všetkých!
(na deti) To je nad moje sily. Čo ju to posadlo?

Dcéra: (nadšene) A keď je naozaj posadnutá? Hlúposť?

Syn: Totálna.

Otec: (kričí) Ak okamžite nevstaneš, obanuješ!

Otec ide k posteli. Deťom vypadnú mobily z rúk. Otec sa zľakne, chytí za srdce. Dcéra vykríkne a všetci rýchlo odchádzajú. Tma.

VI. obraz

Matka spí. Všetci traja, Syn, Dcéra a Otec potichu vojdú dnu. Dcéra nesie sviečky.
Rozkladá ich na stolík a zapaľuje. Brat pomaly kradne rodinné fotky zo stolíka.
Mama sa prebudí. Sleduje ich. Otec trhá fotky do nádoby. Zapaľujú ich. Pochytajú sa za ruky.
Matka sa začne smiať.

Otec: Vravel som, je to kravina! Robí z nás idiotov!

Matka sa smeje hlasnejšie, viac a viac, až dostane záchvat.
Slzy sa jej kotúľajú do zásoby. Perina vedľa nej sa vlní.

Otec: (reve, na matku) Ak okamžite nevstaneš, tak obanuješ!

Zlostne odchádzajú, tresnú dverami. Sklo sa rozbije.
Prievan otvorí dvere a kúsky fotiek i popol lietajú vo vzduchu.
Matka sa smeje. Tma.

OBRAZ VII. JE VYNECHANÝ!!!

VIII. Obraz

Matka leží v posteli. Svitá. Sako je na zemi.
Otec sa otočí na druhú stranu. Prevalí sa na ňu. Má oblečené to isté pyžamo.

Otec: Aké škaredé ráno.

Matka: Hej. Mala som nočné mory.

Otec: Vieš prečo. Včera si nás sklamala.

Matka: Rozhodla som sa, že už nikdy nevstanem z postele...

Otec: Už zase?

Niečo si mi sľúbila v noci...

Matka: Nevstanem a nebudem sa pozerať, čo sa z nás a z mojich malých zlatých detí stalo.

Otec: Vidíš, teraz je môj malý unavený.

Matka: To nič. To mu prejde.

Otec: Musíš sa viacej snažiť, dievča.

Matka: Viem. Idem robiť raňajky, ocko.

Chvíľu sa naťahujú. Matka vstane a odchádza.

Otec: Kašli na deti, nič si nezaslúžia.
Ak neprídeš naspäť, nemusíš nikdy chodiť!

Matka: Dobre.

OTCOVE BLUES

I. obraz.

Hotelový apartmán. Otec rozsvietil svetlo. Odtiahol závesy. Skontroloval, či vidno na bazén za oknami. Vyložil mobily z tašky a počítač na stôl.
Ľahne si na posteľ. Zľakne sa, zloží prikrývku, leží tam mačka.
Zlostne ju vyháňa, mačka sa zamoce v závesoch. Otec otvorí dvere na terasu, nech vyjde.

Otec: Zaplatil som si šťastný víkend v nóbl penzióne a oni mi sem dajú zviera?
Keby som nebol taký unavený ako som, tak tú mačku zaškrtím!
A počkám si na majiteľa tohto zasraného podniku a hodím mu ju na krk!

Keby som nemal pred sebou víkend s rodinou, a netešil som sa... Kurva!
Víkend si naaranžujem sám, sám ho zaplatím, a ešte prídem prvý! Majú čas.
A vlastne neviem, či niekto z nich príde, či im to láskavo vyhovuje, prísť.

Ja už nemám prečo žiť. Nemám dôvod pracovať. Nebaví ma ani piť.
Chcel by som byť iný, chcel by som, aby sa na mňa znovu usmiala.
Ako predtým. Chcel by som, aby sa pozerala ako predtým. A hovno.

Niekedy mám pocit, že sa veci zlepšujú, a zistím, že som čosi len prehliadol.
Zdá sa mi, že deti ma majú radi, nielen že ma trpia, že ona mi rozumie.
A hovno. Nerozumie. Nevie. Kamufluje, aby bol pokoj, netuší ako mi je!

Ozve sa mňaukanie. Muža vystrie, hodí sa na posteľ.

Je mi zle. Skapem. V poondiatej cudzej posteli. A kto bude pri tom? Mačka! Chcel som prísť prvý, prekvapiť ich, ale asi to nebol dobrý nápad. Dobrý nápad nebol ani kričať na ňu, nadávať jej... ja ja ani nechcem kričať. Keby mala trochu rozumu, pochopila by, že ja to tak nemyslím, že len táram. Svet je skurvený. Kam sa pozriem vylízané mozgy, priemer, samí magori. Zarábať treba, jedno či sa mi vo firme páči, keď platia. Hej, a čo ma to stojí.

Keby ma chápala, keby bola na mojej strane, trošku sa usmiala. A ona hovno. Myslí len na seba. Háda sa kvôli maličkostiam. Je priečna a zaťatá. Bože..! Nechce ma už. A deti? Zmanipulovala ich. Sú na jej strane. Proti mne.

Muž vstane, rýchlo smskuje.

Kde ste, mala? Som v penzione. Nech sa ozve, mama, urcite! Je tu krasne. CAKAM. Ocik cicik.
(druhá sms) Mama, toto mi nerob. Cakam vas, velmi. Tvoj o.

Tma.

II. obraz.

Muž zapol počítač. Ozve sa vyzváňací tón v systéme Skype.

Syn (hlas) Áno.

Otec: Servus, už som tu a nikde nikto.

Syn: Kde? To si ty, tati?

Otec: Nerob zo mňa debila, však vieš, kto ti volá. Kurva, áno som tu, v penzióne, ktorý som zaplatil pre našu rodinu a aj ty, doboha, sedíš kdesi za počítačom a nie si tu! Ani baby! Kde ste? Ste sa spojili proti mne

Syn (hlas): Brigádujem, tati. Baby sa mi neozvali. Nedohodli sme sa... Ešte.

Otec: Ako nedohodli?! Čo je to za nezmysel, však som to urobil len pre vás! Tak sa im ozvi ty! Mne nedvíhajú. Chlapče, deje sa niečo?

Syn(hlas): (ticho) Si nás prekvapil. Trochu. Musia to stráviť, ten pobyt.

Otec: Keď nikam nechodíme, je problém, keď niekam ideme, je problém. Povedz mi, s čím nemáme problém, dofrasa?! Stálo to pätsto eur!

Syn(hlas): Hm. Dosť. Máš nejaký divný hlas, je ti dobre?

Otec: Hovno. Idem skapať. Som tu sám a nebaví ma to.

Syn(hlas): Ozvem sa babám. Dám ti vedieť, tati. A... nič.

Otec: Čo a? Neznášam to. Čo A?

Syn(hlas): Nepi. Upokoj sa. Všetko bude. Vlastne je to príjemné. To tvoje prekvapenie. Mama to určite zhodnotí. Dôjde jej to až na druhý deň.

Otec: (usmeje sa) Iste. Ozvi sa mi. A nenechaj ma tu samého.

Syn(hlas): Jasné.

Otec: Dík, chlapče.

Zaznie zvuk odpojenia hovoru. Otec nervózne vstane a roztvorí závesy. V závesoch je mačka. Zlostne skočí na neho. Otec vykríkne. Zúfalo sa bráni. Mačka útočí. Otec sa zľakne.

Otec: Čo som ti také spravil? Prečo ma musíš takto trestať? Nerobí mi to dobre. Chceš, aby ma doškriabala? Aby mi skočila na krk? Celého ma dorezala? Nič lepšie si nevymyslela? Zaplatil som to, lebo som veľmi túžil byť s vami.

Chcem sa ospravedlniť, ale nedokážem to povedať priamo, sorry, som kokot. Tak už sa ozvite, odpovedzte, prosím! Dokedy mám čakať? Dokedy trpieť? Najprv som myslel len na nás, moja, že tu budeme dvaja, ako kedysi, ty a ja.

Dofrasa ja skutočne neviem, prečo som ťa začal urážať, prečo som nervózny. Dofrasa ja skutočne netuším, kde sa to vo mne berie, tá zlosť, ten hnev... Dofrasa, viem, že sa to nemá, ale to sú len slová, prázdne slová a nič viac.

Ako keby som potreboval vypustiť ventil a potom je pokoj. Nejde o vás. Ja vlastne nekričím na teba, na deti, ale na ten priemer okolo mňa. Moc si to beriem. Toto si už mohla pochopiť za tých dvadsaťpäť rokov.

Otec zlostne vezme mobil. Kontroluje ho. Znovu vytáča číslo. Ozve sa odkazovacia schránka.

Otec: (nahráva) Dievčatá, tak som tu! Kde ste, myšky? Je tu nádherne! Miláčik, o chvíľu príde tvoj syn a čakáme na vás, babizne, budeme smutní, ak sa nám neozvete! Plosím, ozvite sa, moje klásne, jediné! Potlebujem vás.

III. obraz.

Mačka prejde po miestnosti. Otec sa zasmeje. Pohrozí jej.

Otec: Toto mi nerob. Vieš, ako ťažko sa zarábajú prachy, nikdy ich nie je dosť. Jeden poondiaty nákup, nie veľmi rozšantený, stojí hrozné peniaze. Cítila si niekedy núdzu, že nemáš peniaze? Všetko som platil a nemukol.

Možno som nebol taký odvážny a smelý, taký hrdina, ako si si predstavovala. Nestál som na tribúne. Nebol som šarmantný a nevykrádal banky. Bojím sa. Keď som hral, vždy som prehral. Keď som pil, vždy som sa ožral. A smrdím.

Viem, sú úspešnejší a bohatší muži, s ktorými by sa ti žilo lepšie.
Možno by ti kúpili dom pri mori, aby si chodila so synom plávať.
Možno by ti zaplatili masáže, aby si vyzerala krajšia mladšia, ako si.

No, ja som robil čo som mohol. Stále som čakal, kedy budeme šťastná rodina.
Aj som makal ako otrok. Pretvaroval som sa, len aby som získal prachy.
Ja som čakal, že mi povieš, môj drahý a jediný, zaslúžiš si sex do rána.

A ty?! Prestala si so mnou spávať. Do všetkého medzi nami si zatiahla deti.
Ako keby tie štence vedeli, čo to stojí, reálne!, byť milovaný. Hnevám sa.
To ti nezabudnem, hej, to s deťmi. Súložiť a nemať deti, sa žene ako ty, nedá!

Mačka sa usadí vedľa neho. Otec skontroluje obidva mobily, vyťuká.
Nikto nedvíha. Vytiahne tretí mobil. Točí čísla.

Otec: (prvýkrát vyťuká) Nič. Dáva si pozor, beštia jedna.
(nahráva do druhého mobilu) Prvý pokus, neúspešný o pol šiestej.
Stále neberie, to je hodinu mimo práce.
(druhýkrát vyťuká číslo, nahráva súčasne) Druhý pokus, voláme malej.
Číslo nepozná, podľa mňa zdvihne.

Dcéra(hlas): Áno?

Otec: (víťazoslávne natáča do druhého mobilu a hovorí súčasne)
Musíš mať najmenej desať zmeškaných hovorov, srdiečko.
Prečo sa mi neozveš? Vieš ako ma to hnevá, keď nedvíhaš.
Maminka je s tebou? Kde sa schovávaš? Alebo sa schovávate obidve? A pred kým, kto nemá vedieť, kde sú moje dievčatá? Čo zatajujete predo mnou, napriek tomu, že viete, že na vás čakám v penzióne za päťsto euro?
Daj mi k telefónu tvoju matku! Hádam si nemyslíte, že ma môžete ojebať!?

Zvuk, ako keď sa vypne telefón. Otec položí telefón, skúma ho.
(nahráva do druhého) Pol šiestej aj päť minút, poloha mobilu malej je...
ulica sa volá, no, do riti, však presne tam brigáduje chalan. Paráda.

Otec si ľahne na posteľ. Pozerá na mačku. Zrazu je v dobrej nálade, rozmarne začne na ňu volať.
Hľadá čosi po vreckách.

Otec: Na, moja...cccc, na moja...

Mačka váhavo ide.
Otec ju schytí za krk, a nesie von na terasu. Mačka sa zlostne metá a škriabe.
Otec ju vyhodí von. Tečie mu krv. Poškrabala ho po rukách.
Otec vyberá vreckovky. Vzápätí tlakomer a meria si tlak. Dáva si lieky do úst. A usmieva sa.
Tma.

IV. obraz.

Otec vytáča skype.

Otec: No, vezmi to, vezmi, ty malý hajzlík. Vezmi! Celý čas ste spolu. Celý čas. (znovu si meria tlak) Skapem tu. Fakt tu skapem. Sám. Ako prst som sám. (na skype) Vidím, že si tam! Tak sa aspoň odpoj, ty chudák!

Mačka škriabe na sklo na terase. Otec sa pozrie na ňu. Rehoce sa.

Otec: Nie, nepustím ťa. Za všetko si zodpovedná. Toto si chcela. Ty si začala vojnu. Naučila si deti klamať. Pretvarovať sa. Vraj sa mi nedá nič povedať. Haha. Keď klamú teba, plačeš. Fňukáš, aby boli malé. Načo? Ako malé boli zlaté

Znovu vytočí skype. Neúspešne zvoní.

Otec: (rozopína si košeľu, dýcha)
Isteže. No pod tou roztomilou tváričkou si treba predstaviť ksicht dospelého. Netreba sa dať oklamať tými pusinkami, líčkami a zadočkami. Fuj. Výkaly z malej riti sú rovnaké ako z veľkej. Nechcela si ma pochopiť.

Keby si to pochopila, vedela by si, čo máš robiť, dnes by nás deti neklamali. Naučila by si ich úcte, rešpektu voči rodičom, debaty a rozhovory sú o ničom. Deti, ako každý, potrebujú jedinú vec, aby dokázali obstáť v živote. Disciplínu.

Narodia sa ako malé zvieratká. Nemôžeš si myslieť, že vedia, čo je dobré. Nevedela si ich držať nakrátko. Pravdu im v mlieku nenaleješ, nenacicajú sa. Najhoršie čo si im spravila, boli tie debaty! Citové výlevy bez pravidiel.

Tu sú výsledky. Sme im dobrí len na prachy. Ako ich môžem mať rád?! Také skazené. Také veľké. Také falošné. Milujú len seba. A ty si im naletela. Nemám ti to za zlé, matky sa často mýlia, opičia láska, moja, áno, zabíja.

Začne vyzváňať skype. Otec sa strhne. Nahráva na mobil.

Otec. Osemnásť nula nula. Ozvali sa. Čujme, čo vymysleli v hlavnom stane.

Otec prijme hovor, no neozve sa.

Syn(hlas): Tati, nehraj. Vieš, že sú tu baby, aj my to vieme, že to vieš. Poznáme sa. Volal si z tretieho mobilu. Všetko si zistil.

Otec: Nemôžete mi toto robiť. Nemáte srdce. Zničili ste ma. Prečo? Lebo som k vám dobrý? Mne je to tak ľúto, že sa nevieme spolu ani porozprávať. Veď som vám otec, a vy sa chováte akoby som bol prd v gatiach.

Syn(hlas): Dievčatá mali iný program. A ja som chcel sedieť doma.

Otec: Iný program? Je tam matka? Nech sa ozve. Nech mi to povie, čo je dôležitejšie a krajšie ako toto prekvapenie?

Počuť hlasy, vypnú sa. Znovu sa zapnú. Zapne sa video.

Dcéra: Aby si nás videl, apík. Tu je máti, a ja. Tvoje prekvapenie je mega. Fakt.

Otec: Teba som sa nepýtal. Kde je mama? Prečo nechce byť so mnou? Nevyhovujem jej zrazu? Chce sa dať rozviesť? Nech sa rozvedie, skončíme to a pokoj, táto neistota je strašná. Opýtajte sa jej.

Syn: Spýtaj sa sám.

Mama sa zjaví v obraze. Zakýva.

Mama: Zase preháňaš?

Otec: (smutne) A čo teraz s vašimi plánmi? Mám to tu zabaliť? Neprídete? Nevedel som o ničom.

Dcéra (hlas): Vedel.

Otec: (sipí, lapá po vzduchu)

Syn(hlas): Je ti niečo? Meral si si tlak?

Mama: Zase si sa rozčuľoval.

Otec: Mám 210/120. Ruku nezdvihnem. Je mi zle.

Matka(hlas): To je na pohotovosť.

Syn(hlas): Voláme?

Dcéra(hlas): Prosím vás, vy to fakt nechápete?! Tlačí na nás.

Otec: (sipí viac) Choďte do kina, alebo čo ste chceli, a potom príďte. Budem čakať. Daj na ne pozor, chlapče.

Matka(hlas): Ľahni si! Hneď prídeme.

Otec vypne nahrávanie na mobile. Ľahne si a hovorí na skype.

Otec: Dobre. Čakám.

Otec vstane. Vypne počítač, zahrnie závesy. A znovu si meria tlak.

Otec: (pre seba) Predsa len prídete! Taký som rád. Nemám nikoho, okrem vás. Milujem vás.

Tma.

DCÉRINO BLUES

I. obraz.

Dcéra kráča. Nesie vak. Pozerá na mobil.

Dcéra: Láska je pasca, však honey? Kde si? Neozval si sa a ja nosím tvoje škatuľky.
Láska sa vo mne rozťahuje . Láska ma oblieka do bieleho. Fuj.
Láska ma otupuje. Zrazu bude vo mne votrelec, nespoznám ho, kope do mňa.

Moje decko. Všetko zo mňa vysaje a ja mám byť šťastná akože matka?
Morálka je absolútna pasca. Moje meno a priezvisko je dokonalá pasca.
Že Emília? Že Hoffmanová? Alebo Klaudia? Miklošová? Alebo Eva? Ja?

Nie ja. Chcem sa volať inak. Patriť k inej rodine v inej krajine v inom svete.
Nerodiť. Nemať rodinu. Nezamilovať sa. Moje pohlavie je absolútna pasca.
Honey ty si ma zradil. Kde si? Neozývaš sa a ja nosím tvoje škatuľky.

Zastane pri strome. Oddychuje. Vytiahne škatuľku cigariet. Smskuje.

Dcéra: Cakala som ta. Kde si? Ozvi sa, honey. Zradzas ma?

Zvoní mobil.

Dcéra: Matka. A zase matka. Trikrát matka.

Vypne mobil.

Dcéra: Ozvem sa, ak prestane šumieť strom. (pozrie na strom, smeje sa) Nikdy?
Kým prídeš na to, kde som, budem dosť ďaleko na to, aby si ma našla.
Milý apko a mama, práve sa začalo moje prvé popoludnie nezávislosti!

Začne skákať a točiť sa pod stromom. Zazvoní mobil. Pozrie sa a dôrazne ho vypne.

Dcéra: Hurá! Sloboda! Kašlem aj na teba, honey!
V tento deň spravím, čo dávno chcem. Nie si tu honey, a keď tu nie si,
ja nie som tvoje dievča, ja nemusím byť dievča.
Vykašlem sa teda na to, či som dievča.
Nebudem ani muž, ani žena. Budem len ja. Niečo ako energia, pohľad, úsmev, skala, mušľa, piesková duna, vlny, more, čajka, áno, to by som mohla byť. Nie, aj vtáci sú pohlavní. Teda, budem niečo aj aj. Dážďovka! Dobre si pamätám? Hermafrodit. Môžu ma pokrájať na kúsky, rozdeliť na čiastky, na zrnká, na neviditeľné kúsky, a znovu sa narodím. Bude ma viac. A bez detí. Len ja, rozdeliteľná, množina, čo má ten istý pohľad. Bože, keby som mohla vypustiť všetku nenávisť!

Zazvoní mobil.

Dcéra: Braček, pa, ty kretén. Aj tak ťa nezaujímam. Len matka stresuje.

Dcéra vypne mobil.
Vyberie škatuľku cigariet, skúma ich dlhšie, niečo sa jej na nich nezdá, ale zapáli si. Tma.

II. obraz.

Dcéra má slúchadlá, počúva muziku. Hľadí na strom, do rytmu hudby sa kolíše. Fajčí, spočiatku váhavo. Muzika znovu začne. Dcéra sa usmieva.

O tom zlom nebudem nie nedám reč
O tom temnom nebudem nie nedám slová
O tej nenávisti nebudem nie tam je v schránke
Schovaná v paži? Zjedla som ju s raňajkami? Vypla s mobilom?
Áno od detstva mám dobrý žalúdok nikdy negrciam

Teraz sa cítim fajn výlet je mega čakala som čakala kým odídem
Práve som našla svoj zapadnutý deň čakala som čakala kým odídem
Má azúrovú farbu vraví všade zúri tvoja nezávislosť čakala kým prídeš
Zbytočne čakala? teraz utečieš? ďalší tvoj zmot? berieš ju vážne?
Áno od detstva mám hyper silu v rukách zodvihnem viac ako brat

Nezávislý deň! Vypnutá nevibrujem neprúdim neutrtkávam sa slovami
Už nikdy náladový opis Najkrajšie Vianoce alebo Môj obľúbený hrdina!
Už nikdy občiansky, Ajsik, rodný list, kartička poistenca, mastercard visa
Ani zdravá ani chorá milá drzá pekná škaredá štíhla tučná múdra hlúpa
V tomto jazyku nemám meno neexistujem v tejto galaxii super predstava

Áno od detstva mám horúce myšlienky sú ťažšie ako mamine depresie

Zazvoní mobil. Dcéra sa pozrie. Schová škatuľku.

Dcéra: Divne sa cítim.
(na mobil, rýchlo vraví): Mamička lavička. Mamička pacička. Mamička lasička. Mamička mačička. Mamička kačička. Mamička husička. Mama krava.

Vypne zvonenie. Vibruje. Dcéra sa smeje. Muzika zrazu prestane. Zase vibruje mobil.
Na strome, na jednom konári sa jej zjaví matka. Sedí tam s mladou tvárou. Vyzerá skoro ako dcéra.

Matka: Sedemeke mrekaku. Siťutu? Hanaš panaš kramio firi.

Dcéra: (prekvapene) Sedeme mrekaku.

Matka: Kora nere. Kraklakva kva.

Dcéra: Kva. Táto hra ma dávno nezaujíma.

Matka: Kva. Táto hra ma dávno nezaujíma.

Dcéra: Ani táto.

Matka: Ani táto.

Dcéra: Odkiaľ si spadla? (ukáže na čelo)

Matka: Odkiaľ si spadla? (ukáže na čelo)

Dcéra: Rozzúrim sa!

Matka: Dobre. Nehráme sa, moja.

Dcéra: Som zhulená? Čo mi...

Matka: Poď hore, moja.

Dcéra: Hohoo... už som. Nevidíš ma tam? Som aj tam, aj tam, aj tu. Bože. (smeje sa) Rozmnožila som sa ako dážďovka. To je úžasný pohľad. Nie... my teda ja, my všetky dievčatá, teda som všetky dievčatá... áno, máme skvelý pohľad. To je v riti! A nehovor mi moja, odhryznem ti jazyk! Celú ťa zožeriem, taká si hnusná, napuchnutá ako špongia!

Matka: Chudera.

Dcéra: To sa mi páči! Volaj ma Chu Dera alebo Dera chu, už viem, Du cehá Rea!

Matka: Nie si spokojná so svojím menom?

Dcéra: Kto je spokojný so svojím menom?
So svojou rodinou? S týmto svetom?

Matka: Čo máš proti svojej rodine, Rea?

Dcéra: (kričí) Neser ma otázkami!? Si sa zbláznila?! Aká Rea? Aká rodina? Nevieš zo seba dostať nič inteligentné!? Briskné! Čo má hlavu a pätu! Niečo, prečo si ťa zapamätám?! Čo má skutočne zmysel?! Huba plesnivá!

Matka: Vitaj na tvojej galaxii. Zvoľ si meno.

Dcéra: No vidíš. Návrhy?

Matka: (smeje sa) Budeš sa volať...
Rieka? Kaire? Raike? Vaod? Stu D ňa! Kva Pka! Und Ina! Kriš Tála!

Dcéra: (chichoce sa) To je dobréééé. Hurá! Volám sa Krištuska!

Zvoní mobil. Čupne si k nemu. Zdvihne ho. Dcéra sa pozrie hore. Matka tam nie je.

Dcéra: (moce ju, ovláda sa)
Krištuska, pls? Honey?
Jasné, mám tú škatuľku, jasné, že som z nej nič nevzala. Kde si, magor, radšej vyklop, neviem kde sa suším. Mimo mesta. Čo som mala? Nemala? Nie... nie som čudná. Sľúbil si mi, že v tráve nejdeš. Ideš?

Jaj, či ma serieš? Je mi to fuk. Pá. Teraz sa poštím.

Uteká za strom, dávi. Tma.

OBRAZ IV. JE VYNECHANÝ!!!

V. obraz.
Prítmie. Dcéra lozí po štyroch okolo stromu.

Dcéra: No, kde si? Kde? Čo som ti to spravila? Zacengaj, miláčik.
Toto dievčatko ti predsa musí chýbať. Haló.... honey, haló mami...

Intenzívne a zúfalo prehľadáva okolie.
Tma.

SYNOVE BLUES

OBRAZ I. JE VYNECHANÝ!!!

II. obraz.

Otec utiera okná na aute. Rýchlo skočí dovnútra.

Otec: A hajde! Smer Paríž.

Syn: Nebaví ma to, fakt, tati. Poď ty.

Otec zafučí. Sadne si na jeho miesto. Auto sa pohne.

Otec: Čo si to za chlapa, že nemáš rád autá? Prídeš tomu na chuť, uvidíš.
To ide asi s vekom. Dozrieš. Auto to je dokonalá mašina.
Auto je ako žena, musíš s ním jemne a citlivo manipulovať.
Auto nič nevie. Nikdy naň netlač, začne hučať.
Aj doma je dosť otrava, keď mama hučí.
Počúvaj ako dýcha, aké signály vysiela spod kapoty, zladíte sa spolu.
Bude to chvíľku trvať, ako v manželstve, ale nakoniec sa to podarí.
Potom už len dodržuj pravidlá, rýchlosť a cesta bude dokonalá.
Jazdiť je dar. Rýchlosť je zážitok. Pohyb priamo vpred, vzrušujúce.
Teda, my máme zrýchlenie!
S autom, čo má dobré zrýchlenie, môžeš predvídať.
Ženské chodia pomaly, lebo nevedia predvídať a brzdia premávku.
Myslia si, že čím pomalšie pôjdu, tým je to bezpečnejšie. Hlúposť.
Cesty sú na to, aby sa po nich išlo. Ako? Primerane.
Nie pomaly, ani prirýchlo, ako treba. Ako v láske, všetkého veľa škodí.
Paráda! Toto auto je dokonalé, pozri ako zastane.

Otec prudko zabrzdí. Syn sa neudrží a hodí ho dopredu na sklo. Tečie mu krv z nosa.

Otec: Kurva, a pás nič? To máš za to, že nerešpektuješ pravidlá. Bez pásu za volant! To nespraví ani mama! A teraz to uprac. Dúfam, že krv zíde z poťahov.

Otec zlostne odíde auta.
Syn si utrie nos, zapne rádio. Ozve sa blues. Summertime. Tma.

Syn sedí sám v aute. Auto je nakrivo. Syn volá mobilom. Je nervózny. Skoro plače.
Obchádza auto. Prichádza Dcéra na malej ľahkej motorke.

Dcéra: Čo sa stalo?

Syn: Toto. Už tam nesadnem.

Dcéra: Si celý roztrasený. Ježišmária, nič sa nestalo.

Syn: Otec ma zabije.

Dcéra odstaví motorku.

Dcéra: Padaj, čo nevieš parkovať? Musíš sa kuknúť na krajnicu, ty dement.

Dcéra naštartuje a napraví auto. Zloží motorku do kufra.

Dcéra: Pokoj, odvezieme sa domov.

Syn: Neviem, čo mu poviem. Musím konečne povedať pravdu.

Dcéra: Tvoju pravdu si strč. Však sa nič nestalo. Mýlim sa?

Sadne si k nej a položí na ňu hlavu. Tma.

Syn prichádza. Znovu si sadne do auta.

Syn: Nerozumiem mužom, ktorých baví šoférovať. Hnusí sa mi to.
Sedieť, krútiť volantom, cítiť sa ako kráľ? Radšej by som chodil pešo.

Krajina za oknami sa nedá sledovať. Šedý asfalt, smrad z výfukov.
Pozerať len dopredu. Predvídať, čo spraví hocijaký magor.
Teraz ich jazdí po cestách čoraz viac. A k tomu muži zákona!
Magorov nezastavia, ale mňa chytia vždy. A vždy mi čosi chýba.

A v lete spotené telá, praženie v plechu, nechápem prečo to robíme.
Vzduch stojí nad krajnicami, všetko z nás sublimuje, načo to robíme
Šaty sa lepia na sedadlá, klimatizácia je plná vírusov, načo to robíme.
A v zime zamrazené okná, drkotanie zubov, kým sa auto neohreje.
A v daždi, hmla za a pred oknami. Vodné prúdy ostreľujú autá...

Nechápem prečo to robíme...

Keby to nebolo užitočné, vykašľal by som sa jazdiť. Jazdím dobre. Rutina.
Zvážam opitých z rodinnej oslavy. Je to potrebné, neostanú na ulici.
Vozím mame nákupy. Je to potrebné. Nákupy idú do kufra. Veľa zjeme.
Sestra si vydobyla motorku. Už nič nepotrebuje. Je nezávislá od auta.
Keď mám šoférovať dlhšie, cítim sa strašne unavený. Bolia ma oči.

Ak neseknem so šoférovaním, prestanem úplne vidieť. Hnusí sa mi to.

Tma.

III. obraz.

Do auta veselo skočí otec a mama. Otec štrngá kľúčmi.

Mama: No, pozri čo pre teba máme! Čo je to? No, čo je to?

Syn: Hm. Kľúče.

Mama: Bože, ale aké kľúče! Tati ti kúpil auto! Máš vlastné auto!

Syn: (vezme kľúče) To si nemusel.

Otec: (smeje sa) Viem! Chcel som!

Mama: Nechceš sa naň pozrieť? Je krásne! A drahé! Ocko sa vytiahol.
Pôjdeme sa previezť? Niekam za mesto? Do prírody?
Áno, vezmeš nás so sebou... Už dávno sme neboli na výlete.

Syn: Úžasné, tati. (po chvíli) Daruj, tie kľúče malej.
Je fakt dobrá. Aj keď je mladšia, jazdí výborne. Naučila ma cúvať.

Mama: Malá dostane toto auto, však tati?

Otec: Uvidíme. Stačí jej motorka.

Matka: Nie je taká bezpečná ako auto.

Otec: Mamička, vo všetkom sa dá zabiť.

Matka: Prosím?

Syn: (po chvíli) Na motorke aspoň nemôže telefonovať. Poznáš ju, mami.
Všade mobiluje...

Mama: (na otca, zúfalo) Čo si to povedal?

Otec: Keby bolo po mojom, nemá ani motorku.

Mama: (nenávistne) Keby bolo po tvojom, tak tu vôbec nie je!

Otec: Ježiši kriste, zase ideme vyťahovať staré historky!
Prečo ty zo všetkého musíš vyrobiť problém? Z ničoho nič, dobrá nálada a jeb. Pokazíš pekný deň. No, dneska si ho nedáme pokaziť.
Tak, čo synak, odvezieš nás v novej káre?Urobíme si radosť?

Syn mlčí.

Mama: (potichu) Poďakuj otcovi.

Otec a Mama ho tľapkajú po pleciach. Syn mlčí.
Tma.

Syn pristupuje k starému autu. Je zapnuté. Hrá rádio. Blues Summertime.
Obíde ho. Rúra z výfuku vedie dovnútra. Syn vykríkne. Otvorí zadné dvere a vytiahne matku von. Zloží ju na zem. Vypne motor.

Syn: Mama. Kedy si sem vliezla? Do riti! Dýchaj. Poondiate auto. Poondiaty život. (berie mobil, ťuká číslo)
Malá, kde si, malá? Pomoc. Halo, mama sa otrávila, no hej. Ja sa poseriem. Potrebujeme ťa, malá. Mama, preboha, mama moja. Toto mi nerob.

Sadne si k nej, plieska ju po tvári. Volá záchranku.

Syn: (do mobilu, šepká, naťahuje ho do plaču)
Súrne. Výfukových plynov sa nadýchala. Moja mama. Viem to, nie som sprostý, vidím, čo sa deje, pani! Áno, je to moje auto! Som jej syn. Garáž na Prvom Sídlisku, cesta 156...

Sedí pri nej a čaká.
Tma.

Syn ide k novému autu.
Otvára ho automatickým zapínaním. Dcéra vyskočí na zadné sedadlo. Syn vidí, že sa ktosi vzadu skrýva.

Dcéra: Čo tu robíš, ty socka. Nemáš byť v práci?

Syn: A ty tu čo robíš? Nemáš byť v škole?

Dcéra: Som v škole.

Syn: Aha. Tak nech ten tvoj spolužiak vypadne, čím skôr.
Dúfam, že ste nezaondiali auto. Mám ísť po mamu do práce.

Dcéra: Ja to poriadim.

Chalan s kapucou na hlave pobozká Dcéru, ide preč.
Dcéru vystúpi z auta, v ruke má balíček popcornu.

Dcéra: Škoda, že v tomto malom meste nie je autokino. To by bol zážitok. Chcela by som to vyskúšať. Sedieť v aute, kukať bohovské kino, mať vedľa seba človeka, ktorý ťa fakt miluje, len tak sedieť a dívať sa na krásny maxi mega obraz, kde skáču farby, herečky majú biele zuby, dokonalý make up, chlapi sú tvrdí, ale žiadne hovädá, všetko sa na začiatku poserie, ale postupne sa to dáva do poriadku... (podáva mu balíček) Dáš si?

Syn: Dám ti po gebuli, ty kukurica. Choď si zabehať, ak s tebou mávajú hormóny.

Dcéra: (s plnými ústami) Sa mi nechce. Načo máme auto? Aby sme ho v plnom rozsahu využívali, chrobáčik?

Syn zlostne do nej buchne, vytrhne jej sáčok, odhodí ho a sadne si do auta na miesto spolujazdca. Dcéra sa škerí. Sadne si k nemu. Tma.

IV. obraz.

Syn sedí v novom aute. Na mieste vodiča. Má sklonenú hlavu.
Otec si sadne vedľa neho.

Syn: Radšej by som bol, keby prišla mama.

Otec vstane, odíde. Nasadne mama. Je pekne upravená a oblečená.

Syn: Takto si ťa pamätám. Bola si krásna.
V tomto kostýme si sa mi páčila. Počítal som na ňom gombičky.

Prečo už nenosíš tento kostým, to neviem.
Prečo už nenosíš ten účes, to neviem.
Prečo sa už tak nesmejeme, to neviem.

Pravda je, že nič neviem, ničomu nerozumiem.
Pravda je, že som kompletne vymletý, ako vraví sestra.
Neviem sa zmieriť s tým, čo vidím a cítim.

Pokiaľ to nie je katastrofa, treba sa tešiť z každého dňa?

Matka: Vyrástla som o dve čísla. To sa stalo.
Časom ženy zhrubnú a nevojdú sa do svojich čísiel.
A prečo sa nesmejeme? Nebuď patetický, miláčik.

Hneď sa budem smiať, keď mi spravia umelý chrup.
To sa ešte chlapče nasmejeme, až sa za bruchá budeme chytať.
Je to všetko také jednoduché. A banálne. Netráp sa.

Nedostatky a nedorozumenia získané časom a vekom.

Nevyliečiteľné zranenia spôsobené citmi a túžbami.
Stále sme mladí ako vy, len klameme telom.

Syn: No, veľmi sa vám to nedarí.
Spomínam si na ten deň, keď mi to došlo.
Už nie sme kamaráti. Už ste proti. Chcete odo mňa čosi, čo nechápem.

Chýba mi, že nie sme kamaráti, mami.

Matka: Hádam nebudeš plakať?
Všetko sa zmenilo, kým si raňajkoval.
Pokiaľ sa nestane katastrofa, treba sa tešiť z každého dňa.

Nezapamätal si si to presne.
Občas sa to nedá ani za boha, ale stojí to za to.

Syn: Čo všetko stojí za to? Vyjadri sa jasne, nezosmiešňuj ma.

Matka : (smeje sa) No, predsa - udržať čo je udržateľné! To je moja stratégia.
Odíde. Vstúpi otec.
Otec sadne si do auta.

Syn: Ešte nie! Až keď ťa zavolám! Prosím, nechaj ma.

Pristúpi sestra, otvorí otcovi dvere. Ten vyjde, odíde, ona si sadne na sedadlo.

Dcéra: Si zbabelý a hlúpy, to si chcel počuť?
Zbabelý, lebo otcovi nikdy nič nepovieš.
Mal si na to dvadsaťpäť rokov.

Syn: Áno neviem pochopiť tú strašnú zmes citov.
Ako je možné milovať niekoho, kto je taký strašný?
Načo je dobré, ak ma oddane miluje niekto ako on?

Dcéra: A čo si urobil ty? Odsťahoval si sa.

Hlúpy si preto, lebo si myslíš, že je to treba.
Niečo zásadné povedať. Byť úprimný.
Otvoriť ten zmätok, všetky komplexy a bloky.

Ako keby sa niečo zmenilo, ak mu nadáš?
Je to prd v gatiach, čo povieš, čo cítiš. Iba citujem.
Daj mi kľúče, odvezieme sa niekde. Kde chceš ísť?
Syn: Prosil som sa ťa o niečo? Volal som ťa sem?
Nechcem nadávať. Chcem sa v sebe vyznať.
Prekonať tú šialenú trému a úzkosť. Vyrovnať sa.

Dcéra: Zbytočný pokus, bráško. Ako chceš.

Príde znovu Otec.

Dcéra preskočí dozadu na zadné sedadlo.

Syn mlčí.

Otec: Nevieš mi odpustiť kvôli tvojej matke.
(pobavene) Za všetkým hľadajme ženu.

Syn: Matku vynechaj. Teraz budem hovoriť ja.
Neznášam tvoje pravidlá. Neznášam tvoje spôsoby.
Tvoj krik, ktorým si zariadiš, aby bol pokoj.
Tvoje požiadavky, ktoré musíme rešpektovať, ináč nás potresceš.
Tvoje ukazovanie prstom, čo je dobré zlé škaredé a čo pekné.
Čo keď je to inak? Neodvažujeme sa ani pripustiť.
Keď máš dobrú náladu, musíme ju mať všetci, aj keď sa nám nechce.
Keď máš zlú náladu, musíme to tolerovať všetci, aj keď sa fajn cítime.
A keď sa cítime fajn, postaráš sa, aby sme na to rýchlo zabudli.
A keď ti povieme, čo si myslíme, považuješ to za drzosť a nevďačnosť.
A keď ti nič nepovieme, hneváš sa, že ťa klameme a zatajujeme veci.
A keď niečo spravíme podľa seba, urážaš nás, sme diletanti, nič nevieme.
Keď nám dávaš peniaze, vravíš, že si ťa nevážime, kŕmiš nevďačné deti.
Keď nechceme tvoje peniaze, obdaruješ nás darčekmi od výmyslu sveta.
Keď chceme byť s tebou, neprídeš. Keď chceme odísť, prídeš.

Otec: Viem. Nemáš ma rád.
Viem. Neznášaš autá.

Syn: (skríkne) O to nejde!

Zjaví sa matka. Sadne si dozadu. Spolu s dcérou si kladú prst na ústa.

Otec: (smutne) A o čo ide... vždy ide len to, kto ťa má rád.
Urobil si zo mňa strašného človeka.
A ja sa nemôžem ani brániť.
Prepáč, nemôžem tu zostať. Musím odísť.

Syn: Seď!
Dlho som nad tým rozmýšľal, nad tým zlým i dobrým.
Prišiel som na to, že som ťa ako syn sklamal.
Ťažko som sa učil jazdiť. Nefajčím. Nepijem. Nekričím.
Nechodím za babami, dlho si si myslel, že som teplý.

Otec: Aspoň trošku ma máš rád?

Syn: Som rád, že som konečne nabral odvahu. Je to takto, tati.
Obdivujem ťa, koľko a čo vydržíš. A nenávidím to súčasne.
To ako sa vieš rozhodnúť. Ako jazdíš. Aký si pevný.
Aký si silný. Ako si vystačíš sám. Koľko je v tebe istoty.
Ty si boss. Ty si šéf. Šerif. Ja nie som taký. Ďakujem,neprosím.
Bolo by mi lepšie, keby si bol viac otcom, ako bossom.
Ja...neuveríš, dnes som ťa chcel potešiť.

Viem, nevyzerá to tak. Hádam to napravím.

Vytiahne škatuľu. Vytiahne z nej maják s nápisom TAXI.
Dcéra a matka zhíknu. Syn vstane z auta, dáva nápis nahor. Zasvieti ho.

Syn: Založil som si živnosť. Od zajtra začínam.
Som taxikár.

Dcéra: Preboha...

Matka: Preboha!

Dcéra vybuchne do smiechu. Mama si zakrýva ústa rukou, a smeje sa.
Otec mlčí.

Syn: Odveziem vás, kde chcete!

Matka: Daj nám muzičku! (syn pustí blues Sumertime)
To je dobrá muzička! Ideme!

Ženy sa smejú. Otec mlčí.
Tma.

V. Obraz

Syn sedí v taxíku.

Syn: Budem užitočný. Budem tam, kde ma budú potrebovať.
Všade. Kde sú ľudia, je to pestré. Ľudia radi rozprávajú.
Potrebujú sa vyrozprávať. Nebude to také monotónne a hluché.
Zajtra si spravím vizitky. Family taxi.

Tma.

FAMILY BLUES

Otec, Matka, Dcéra a Syn.
Odohráva sa v izbe v penzióne, môže sa odohrávať aj v byte, pri okrúhlom stole.
Na stole je plno jedla a pitia. Poháre. Všetci sedia na zemi. Otec krúti fľašu.

Otec: Na koho teraz fľaša ukáže, musí povedať pravdu...
(fľaša ukáže na Matku) Koho máš najradšej?

Matka: Deti!

Deti: A...

Matka: Jasné. (na otca) Teba!

Matka berie fľašu, točí ju.

Matka: Na koho teraz fľaša ukáže, musí povedať pravdu...
(fľaša ukáže na dcéru) Koho máš ty najradšej?

Dcéra: Teba! Nie, všetkých! A potom Honeyho.

Matka: Honeyho?

Syn: Honey je Leo.

Dcéra berie fľašu, točí ju.

Dcéra: Na koho teraz fľaša ukáže, musí povedať pravdu...
(fľaša ukáže na syna) Čo ti na nás prekáža?

Syn: (smeje sa) Raňajky! Nie. Nič.

Syn berie fľašu, točí ju.

Syn: Na koho teraz fľaša ukáže, musí povedať pravdu..
(fľaša ukáže na otca) Čo sa mám spýtať, preboha...

Dcéra + Matka: (cez seba)
S kým ti je najlepšie na svete? S kým by si letel na neznámu galaxiu?
Koho by si si zobral na opustený ostrov?

Otec: (smeje sa) Vás. Iba vás.

Tma.

Koniec

© IVETA HORVÁTHOVÁ - ŠKRIPKOVÁ